

זו ה' האחרונה, שהיא שלמותו של העמוד האמצעי בכל ההיות שפלוולות בו, לכל ששת הצדדים שלו, שהן שש ספירות.

וסוד הדבר - חתם רום ופנה למעלה, ביה"ו, לימין של חסד. בהו"י, לשמאל של גבורה. וה"י, בעמוד האמצעי. יו"ה בנצח. בהוד הי"ו. ביסוד וי"ה. האילן שאוחז את כלם - תפארת. עץ עושה פרי. ומשום כף המקום שיפל העץ, שם יה"ו. ואף כף בכל הויה, ה' אחרונה שלמים לה, ולכל ההיות שאחוזים בה. כמו זה, יה"ו עם ה' - יהנה. הו"י עם ה' - הויה. וה"י עם ה' - והי"ה. ואף כף שאר ההיות. והם ח"י אותיות של ששת הצדדים שפלולים בצדיק חי העולמים, ועם ה' נעשה ח"י. וסוד הדבר היא ה', כמו תבת נח שכנס בה בכל מין ומין, שהם שנים שנים שבעה שבעה לקרבן. שנים שנים - ארבעה. שבעה שבעה - ארבעה עשר. הרי י"ח. ותבה ה', בה נשלמת חיה.

(פתח ואמר, באתי לגני וגו') והצדיק כולל שש דרגות, ומשום כף תקנו לפתור בו חלום בשלשה שלומות, בשלשה פדיונות, שהוא ו', בחשבון ו'. והוא הסלם של חלום יעקב, כולל שש ספירות. מצב ארצה - שכינה תחתונה, וזו ה' התחתונה. וראשו - זה י', בו הוא צדיק שביעי. מגיע השמימה - זו האם העליונה, וזו ה' העליונה, שמצד החלום ה' שולטת על י', שהוא ראש הסלם, ה"י מן אלהים. ומשום כף, והנה מלאכי אלהים עלים וגו', ולא מלאכי ה'?

האותיות כסדרן עולות בחלם, שהוא כתר על ארבע אותיות, שהתפשטות שלהן מחכמה על המלכות הקדושה. משום שחכמה היא י', בינה ה', שש ספירות ו', מלכות ה' אחרונה. חלם כתר על כל האותיות. (ע"כ רעיא מהימנא).

קדשים, דלית טמאים ביניהם. ועוד, שלמים דא ה' בתראה, דאיהו שלימו דעמודא דאמצעייתא, בכל היות דכלילן ביה, לכל שית סטרין דיליה, דאינון שית ספיראן.

ורזא דמלה, חתם רום ופנה למעלה, ביה"ו, לימינא דחסד. בהו"י, לשמאלא דגבורה. וה"י, בעמודא דאמצעייתא. יו"ה בנצח. בהוד הי"ו. ביסוד וי"ה. אילנא דאחיד לון בלהו, תפארת. עץ עושה פרי. ובגין דא מקום שיפול העץ, שם יה"ו. ואוף הכי בכל הויה, ה' בתראה שלמים לה, ולכל הויון, דאחידן בה. פגוונא דא, יה"ו עם ה', יהנה. הו"י עם ה', הויה. וה"י עם ה', והי"ה ואוף הכי שאר הויון.

ואינון ח"י אתוון דשית סטרין, דכלילן בצדיק חי עלמין, ועם ה' אתעביד ח"י. ורזא דמלה איהי ה', פגון תיבת נח, דאתכניש בה מפל מין ומין, דאינון שנים שנים שבעה שבעה לקרבנא. שנים שנים ארבעה. שבעה שבעה ארבעה עשר. הא י"ח. ותיבה ה', בה אשתלים חיה.

(ס"א פתח ואמר באתי לגני וגו') וצדיק איהו כליל ו' דרגין. ובגין דא תקינו למפתר ביה חלמא בג' שלומות, בג' פדיונות, דאיהו ו', בחושבן ו'. ואיהו סלם דחלמא דיעקב, כליל ו' ספיראן. מוצב ארצה, שכינתא תתאה, ודא ה' תתאה. וראשו, דא י', ביה איהו צדיק שביעי. מגיע השמימה, דא אימא עלאה, ודא ה' עלאה, דמסטרא דחלמא, ה' שלטא על י', דאיהו רישא דסולמא, ה"י מן אלקים. ובגין דא, (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים וגו', ולא מלאכי יהו"ה.

אתוון כסדרן, עולים בחלם, דאיהו כתר על ד' אתוון, דאתפשטותא דלהון, מחכמה עד מלכות קדישא. בגין דחכמה איהי י', בינה ה', שית ספיראן ו', מלכות ה' בתראה. חלם כתר על כל אתוון. (ע"כ רעיא מהימנא).

אם הפהן המשיח יחטא לאשמת העם.
 רבי אבא פתח, (שיר א) הגידה לי שאהבה
 נפשי וגו', אם לא תדעי לך היפה בנשים
 צאי לך וגו'. את הפסוקים הללו בארו
 החברים במשה בשעה שהיה עולה מן
 העולם, שאמר (במדבר כז) יפקד ה' אלהי
 הרוחת לכל בשר וגו', אשר יצא לפניהם
 וגו'. ושנינו שזה נאמר על הגלות.

ובא ראה, הפסוקים הללו אמרה אותם
 כנסת ישראל למלך הקדוש. הגידה לי
 שאהבה נפשי, כמו שנאמר (שיר א) את
 שאהבה נפשי ראיתם. ולמלך הקדוש
 נאמר, אתה שאהבה נפשי איכה תרעה.
 בספרו של רב המנונא סבא אומר, כל
 זמן שפנסת ישראל נמצאת עם הקדוש
 ברוך הוא, כפיכול הקדוש ברוך הוא
 בשלמות, ורועה ברצון אותו (ואת האחרים
 הוא ו) את עצמו מאותה יניקת החלב (של
 המלך) של האם העליונה, ומאותה יניקה
 שהוא יונק, משקה את כל שאר האחרים
 ומיניק אותם. ולמדנו שאמר רבי שמעון,
 כל זמן שפנסת ישראל נמצאת עם
 הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא
 בשלמות, בשמחה, שרירות בו ברכות
 ויוצאות ממנו לכל שאר האחרים, וכל
 זמן שאין פנסת ישראל נמצאת עם
 הקדוש ברוך הוא, כפיכול הברכות
 נמנעות ממנו ומכל שאר האחרים.

וסוד הדבר - בכל מקום שאין נמצאים
 זכר ונקבה, אין ברכות שורות עליו, ולכן
 הקדוש ברוך הוא גועה ובוכה, כמו
 שנאמר (ירמיה כח) שאג ישאג על נהו.
 ומה הוא אומר? אי שיהחרכתי את ביתי
 ושרפתי את היכלי וכו'.

אם הפהן המשיח יחטא לאשמת
 העם. (ויקרא ד) רבי אבא פתח (שיר
 השירים א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו',
 אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך
 וגו', הני קראי אוקמוה חבריאי במשה,
 בשעתא דהוה סליק מעלמא,
 דאמר (במדבר כז) יפקוד יי' אלהי הרוחות
 לכל בשר וגו', אשר יצא לפניהם וגו',
 ותנינן דעל גלותא אתמר.

ותא חזי, הני קראי כנסת ישראל אמרן
 למלפא קדישא. הגידה לי שאהבה
 נפשי, כמה דאת אמר (שיר השירים א) את
 שאהבה נפשי ראיתם. ולמלפא קדישא
 אתמר, אנת שאהבה נפשי איכה תרעה.
 בספרא דרב המנונא סבא אומר, כל
 זמנא דכנסת ישראל אשתכח
 ביה בקודשא בריך הוא, כפיכול קדשא
 בריך הוא בשלימו, ורעי ברעותא
 ליה (ולאחרנין ון ליה) לגרמיה, מההוא יניקו
 דחלבא (כ"א דמלפא) דאימא עלאה,
 ומההוא יניקו דאיהו יניק, אשקי לכל
 שאר אחרנין, ויניק לון. ואוליפנא
 דאמר רבי שמעון, כל זמנא דכנסת
 ישראל אשתכחת בקודשא בריך הוא,
 קדשא בריך הוא בשלימו, בחדוה,
 ברכאן ביה שריין, ונפקין מגיה לכל
 שאר אחרנין. וכל זמנא דכנסת ישראל לא
 אשתכחת ביה בקודשא בריך
 הוא, כפיכול ברכאן אתמנעו מגיה ומכל שאר אחרנין.
 ורוא דמלתא, בכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא,
 ברכאן לא שראן
 עלוי, ועל דא קדשא בריך הוא געי ובכי,
 כמה דאת אמר (ירמיה
 כ"ה) שאג ישאג על נהו. ומאי אומר, אי
 שיהחרכתי את ביתי ושרפתי
 את היכלי וכו'.